

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/61/2013
Identifikačné číslo spisu:	8110011610
Dátum vydania rozhodnutia:	05.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8110011610.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu, v trestnej veci proti obvinenému M. I. , vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 1 T 57/2010, na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2013 v Bratislave o dovolaní obvineného M. I. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 14. marca 2013, sp. zn. 7 To 24/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. I. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 3. apríla 2012, sp. zn. 1 T 57/2010, bol obvinený M. I. uznaný za vinného z trestného činu (prečinu) výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2008 v jednočinnom súbehu s trestným činom (prečinom) ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2008 na tom skutkovom základe, že

dňa 20. decembra 2008 asi o 18.10 hod. v Prešove na ulici Sabinovskej, na mieste prístupnom verejnosti, na miestnej komunikácii pred križovatkou ulíc Sabinovská, Hlavná, Levočská, po predchádzajúcom vzájomnom nedorozumení fyzicky napadol I. R. a to tak, že ho chytil jednou rukou za mikinu a päťou druhej ruky ho viackrát udel do oblasti tváre a čela, tlačil ho chrbtom ku kapote motorového vozidla a následne ho na túto kapotu sotil, pričom opakovane poškodeného päťami udieral do hlavy a keď poškodený v dôsledku sotenia spadol, obvinený ho chytil za kapucňu a ťahal ho zo zeme smerom hore, zdvihol ho a viackrát ho udel do temena hlavy a opakovane kopol do križnej oblasti, čím poškodenému spôsobil pomliaždeniu mäkkých pokrývok lebečných s krvnými podliatinami vo vlasatej časti hlavy, v tvárovej oblasti vpravo a v čelovej oblasti vľavo, pomliaždenie šije, pomliaždenie driekovo križovej oblasti, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie spojené s práceneschopnosťou v trvaní od 20. decembra 2008 do 16. januára 2009.

Za to bol odsúdený podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2008, s použitím § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, 4, 8 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon tohto trestu podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obvinenému uložená povinnosť nahradiť poškodenému I. R., nar. XX. S. XXXX, bytom C. T. D., R. XXX/XX škodu vo výške 184,86 eur a Sociálnej poisťovni so sídlom Bratislava, 29. augusta 8 vo výške 93,06 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bol poškodený I. R. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený M. I. v zákonnej lehote odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, uznesením zo 14. marca 2013, sp. zn. 7 To 24/2012, ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Prešove podal obvinený M. I. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorý predpokladá, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolateľ v nadväznosti na spomenutý dovolací dôvod argumentoval, že po dôslednom preskúmaní veci mal odvolací súd zrušiť rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a oslobodiť ho spod obžaloby. Poukázal najmä na výpoveď svedka B. U., ktorý potvrdil, že on (obvinený) poškodeného nebil. Ďalší svedok I. H. vypovedal, že nevidel, aby udieral a bil poškodeného. On nespochybňuje to, že poškodeného, ktorý vyprovokoval incident, zvalil na kapotu vozidla a prehľadal ho, či náhodou nemá zbraň. Jeho konanie preto treba chápať ako nutnú obranu. Akonáhle zistil, že poškodený nie je ozbrojený, upustil od ďalšieho konania. Ďalej uviedol, že znalecký posudok nie je dôkazom svedčiacim o jeho vine, keď žiadna z osôb zúčastnených na konflikte priamo nepotvrdila, že spôsobil zranenia poškodenému. Finálne obvinený M. I. uzatvára, že nejestvuje žiadny priamy dôkaz usvedčujúci ho zo spáchania výtržnosti a zo spôsobenia zranení poškodenému. Vzhľadom k tomu mala byť použitá zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Z uvedených dôvodov obvinený M. I. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Prešove zo 14. marca 2013, sp. zn. 7 To 24/2012, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por., v jeho neprospech a v konaní, ktoré mu predchádzalo v ustanovení § 285 písm. c/ Tr. por., aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 14. marca 2013, sp. zn. 7 To 24/2012, a jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Prešov z 3. apríla 2012, sp. zn. 1 T 57/10, zrušil, zároveň, aby zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Prešov prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) po tom, ako využila svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (v danom prípade odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté, že dovolanie bolo podané s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por., s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2, tohto ustanovenia a v zákonnej lehote podľa § 370 ods. 1 Tr. por. Zároveň ale dovolací súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorý uplatnil obvinený M. I. a ktorým bol dovolací súd viazaný (§ 385 ods. 1 Tr. por.).

Podľa konštantnej praxe dovolacieho súdu obsah v dovolaní konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne

zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Ak podané dovolanie len formálne odkazuje na niektoré ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré treba podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo, že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchateľa alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napr. rozhodovania o treste, ochrannom opatrení a pod.

Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. veta za bodkočiarkou), t.j. nie je v rámci neho prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol nesprávne zistený a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda výlučne slúži k náprave hmotnoprávnych pochybení.

Dovolanie obvineného M. I. v jeho podstate vyjadruje nesúhlas so zisteným skutkom v rozsudku okresného súdu, ktorý nebol žiadnym spôsobom modifikovaný uznesením odvolacieho súdu, dovolať popiera tam ustálený skutkový dej a na základe vlastného hodnotenia dôkazov sa snaží tento dej redukovať len na prehľadanie poškodeného vo vzťahu, ku ktorému mal mať podozrenie, že je ozbrojený a že ho napadne, ktoré konanie podľa jeho názoru spĺňa podmienky nutnej obrany.

V súvislosti s tým treba opäť zdôrazniť, že dovolací súd je pri posudzovaní dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. viazaný zisteným skutkom, tento nemôže nijako dopĺňať a meniť. V rozsudku okresného súdu uvedený skutok zjavne vylučuje možnosť konania obvineného v nutnej obrane, keďže podľa tam uvedených skutkových zistení po vzájomnom nedorozumení obvinený fyzicky napadol poškodeného a bitím pästami do tváre a čela, udieraním do temena hlavy a opakovaným kopaním mu spôsobil viaceré zranenia, špecifikované v skutkovej vete prvostupňového rozsudku. Zistenie, že obvinený neodvracal priamo hroziaci alebo trvajúci útok, ale naopak, že tento bol útočníkom vo vzťahu k poškodenému I. R., ktorému spôsobil zranenia majúce charakter ublíženia na zdraví, vylučuje možnosť posudzovania jeho konania ako nutnej obrany podľa § 25 Tr. zák. a pre neexistenciu takých okolností prípadu, pre ktoré by sa mohol mylne domnievať, že útok hrozí, aj trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti.

Zistený skutok bol v súlade so zákonom právne posúdený ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., a z čoho vyplýva, že obvineným M. I. uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je zjavne splnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto po tomto zistení dovolanie obvineného M. I. odmietol na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.